

Arrest

nr. 55 616 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Balong origine te zijn afkomstig uit Muyuka, South West province. U verklaart geboren te zijn op 23 december 1993. Uw vader overleed in 2005 door ziekte. Uw moeder hertrouwde in mei 2009 met (E.A.). In september 2009 dwong uw stiefvader uw zus om te trouwen, wat ze weigerde. U hebt uw zus sindsdien niet meer teruggezien. U kreeg ook problemen met uw stiefvader. Hij wilde u niet onderhouden en wilde dat u het huis verliet. Op 22 oktober 2009 kwam uw stiefvader thuis en hij had koeken en appelsienen gekocht. U at en kreeg na een korte tijd buikpijn. De burens brachten u naar het ziekenhuis. U werd verzorgd en de dokter vertelde uw moeder dat u een voedselvergiftiging had. Na een week keerde u terug naar huis. Enkele weken later vroeg uw stiefvader u het huis te verlaten. Uw moeder gaf u wat geld en u vertrok. U dwaalde rond en zag een verlaten houten huis. U knapte de kamer op en maakte een kraam vooraan het huis, waar u sigaretten en koeken verkocht. In de afwezigheid van uw stiefvader ging u iedere dag naar uw moeder.

U at daar en keerde dan terug naar uw kamer. In november 2009 kwam uw stiefvader thuis en vroeg wat u er deed. U antwoordde dat u uw moeder kwam bezoeken. Hij zei dat uw moeder zijn geld had genomen voor uw kraam en dat hij wel zou zien hoe de zaken gingen. U vertrok. Op 1 december 2009 voelde u 's nachts veel warmte en u merkte dat het huis in brand stond. U liep weg en u hoorde stemmen zeggen 'pak hem, pak hem'. De politie werd geroepen en drie mannen werden opgepakt. U en de drie mannen werden naar het politiekantoor in Muyuka gebracht. De mannen bekenden dat uw stiefvader hen had gestuurd om brand te stichten. De volgende morgen werd uw stiefvader geroepen. Hij werd door de agenten gegroet. De drie mannen konden gaan en u ook. U was verward. Een politieagent sprak u aan en zei dat het niet juist was en dat u uw moeder moest roepen. U zat samen met de agent en uw moeder en de agent adviseerde uw moeder om u een plaats buiten de stad te vinden. U verbleef bij een vriendin van uw moeder (I.) in Mabeta. Haar man wilde niet dat u bij hen logeerde en u kreeg eten van een buurvrouw. De buurvrouw vroeg u om met haar te slapen, wat u weigerde en u werd weggestuurd bij haar. Later toen u terugkeerde van het veld, hoorde u iemand uw naam roepen. U vertelde de vrouw die uw naam riep uw situatie en op het einde zei zij dat ze een jongere zus was van uw stiefvader. U was bang en pakte uw spullen. U ging bij een groep vissers in Small Kombo. Eind mei 2010 miste u uw moeder en u wilde naar huis gaan. U dacht dat ondertussen alles goed ging. U ontmoette uw moeder en ze vertelde dat een week na uw vertrek bij (I.) gewapende mannen bij haar op zoek kwamen naar u. Uw moeder gaf u eten en plots kwam uw stiefvader binnen. Hij gooide het eten in uw gezicht en sloeg u. De politie kwam tussen en u en uw stiefvader werden meegenomen naar het politiekantoor. De agenten wilden niet luisteren en zeiden dat u moest vertrekken. U zag er dezelfde agent en hij riep uw moeder. Hij vertelde haar dat ze niet ongerust moest zijn, dat hij een plaats zou vinden waar u kon blijven. Hij bracht u naar Douala, bij Mr (Y.). Mr (Y.) stelde u voor aan (E.), met wie u reisde. U hebt Kameroen verlaten op 12 juni 2010. U hebt op 14 juni 2010 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door zich jonger voor te doen. U verklaart te zijn geboren op 23.12.1993 (zie gehoor CGVS, p.2). Er dient echter te worden vastgesteld dat overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op datum van 8.7.2010 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, u op 29.6.2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt uw leeftijd dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.

Bovendien kan het geboortecertificaat dat u hebt neergelegd bij de Dienst Voogdij op 8 september 2010 deze beslissing niet ter discussie stellen (zie beslissing rond de leeftijdsbepaling dd.24.9.2010). Er dient te worden opgemerkt dat afwijkingen tussen de medische test en de aan de administratie voorgelegde documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren en dat er in casu een afwijking van 4.09 jaar is die niet als redelijk beschouwd kan worden. Aldus dient te worden vastgesteld dat u uw minderjarige leeftijd niet aannemelijk maakt en de leeftijdsbepaling van 8.7.2010 blijft behouden.

Verder verklaart u uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met uw stiefvader. U verklaart uitdrukkelijk bij een terugkeer naar Kameroen uw stiefvader te vrezen (zie gehoor CGVS, p.10), maar u maakt niet aannemelijk dat u actueel nog wordt gezocht door uw stiefvader met het oog op vervolging. Uw verklaring, dat u gelooft dat uw stiefvader u nog zoekt maar dat u niet weet wie u bij een terugkeer naar Kameroen zal zien en zal gaan melden dat u terugbent (zie gehoor CGVS, p.10), is gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u duidelijk geen concrete elementen aanbrengt.

Daarbij dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaart dat de politie werd geroepen toen het huis in brand stond en er drie mannen werden opgepakt (zie gehoor CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat u de namen van deze mannen niet zou kennen. U beweert dat u door een agent werd begrepen en hij vond dat het niet juist was dat de daders konden gaan (zie gehoor CGVS, p.8). Het is opmerkelijk dat u ook onwetend bent over zijn naam (zie gehoor CGVS, p.5), te meer daar deze agent u wegbracht bij de vriendin van uw moeder en u

later in contact bracht met Mr (Y.) (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat u naar het politiekantoor ging, maar er werden geen stappen ondernomen tegen uw stiefvader (zie gehoor CGVS, p.8). U werd weggestuurd en ook de tweede maal toen uw stiefvader u aanviel en sloeg, zeiden de agenten u te vertrekken (zie gehoor CGVS, p.9). Het is weinig aannemelijk dat de agent die u hielp geen advies gaf of initiatief nam om de problemen met uw stiefvader het hoofd te bieden. U blijkt zelfs niet te weten waarom deze agent u wilde helpen (zie gehoor CGVS, p.9). U verklaart in Douala niet naar de politie te zijn geweest (zie gehoor CGVS, p.9). Nochtans kan verwacht worden dat u eerst alle mogelijke maatregelen of alternatieven zou overwegen alvorens uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat u zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw stiefvader te ontkomen. Zo verklaart u bij vissers te hebben gewoond in Small Kombo en u haalt geen ernstige problemen aan tijdens die periode (zie gehoor CGVS, pp.8-9). U verklaart later in Douala te hebben verbleven en er geen problemen te hebben gekend (zie gehoor CGVS, p.10). Uw verklaring dat u Douala niet kent en u geen geld had voor een eigen leven, is geen afdoende verklaring. Zo werd immers wel uw verblijf in Douala geregeld en uw reis naar Europa, zodat er wel sprake moet zijn geweest van financiële middelen om uw situatie te verbeteren.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. U legt naast het bovenvernoemde geboortecertificaat, nog foto's neer van een brand en een medisch verslag van Calvary Health Services te Muyuka. De foto's tonen een brand, maar maken geen melding van de plaats en de omstandigheden van deze brand. Hierbij is het merkwaardig dat uw vriend deze foto's bij uw moeder kreeg, maar u blijkt niet te weten wie de foto's heeft genomen, noch hoe uw moeder aan deze foto's kwam (zie gehoor CGVS, p.6). Het medische verslag vermeldt dat u buikpijn had ten gevolge van een voedselvergiftiging en u medicatie nam, maar vermeldt evenmin de oorzaak of omstandigheden van deze pijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/2 tot 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker poneert een duidelijk coherent en geloofwaardige asielrelaas te hebben verteld.

Hij verwijst betreffende de motivering dat hij zou hebben gelogen omtrent zijn leeftijd naar zijn geboorteakte. Verweerder vermeldt niet waarom dit document niet kan worden aanvaard en beschrijft niet in welke mate dit stuk niet geldig of vervalst is. Bijgevolg wordt geen reden gegeven waarom dit document niet kan worden aanvaard als officieel bewijs van verzoekers leeftijd.

Verzoeker kent de namen van de drie mannen die zijn huis in brand staken en van de politieagent die hem besloot te helpen niet omdat deze informatie hem eenvoudigweg nooit werd vermeld.

Hij was ervan overtuigd dat hij van de politie geen hulp zou krijgen omdat deze zijn vader reeds eerder hadden laten gaan.

Verzoeker stelt dat het neergelegde medisch verslag en de bijgebrachte foto's een begin van bewijs vormen van zijn asielrelaas.

Hij merkt op dat hij eender waar in Kameroen kan worden vervolgd omdat zijn vader hem overal zou vinden, zoals reeds eerder gebeurde.

Rekening houdend met de bewijslast in asielzaken en de mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten had verweerder het voordeel van de twijfel moeten verlenen. De beslissing mist voldoende feitelijke en juridische motivering en verweerder schendt de algemene en bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt in het geheel niet nader op welke wijze hij artikel 52, § 2 het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel geschonden acht zodat deze onderdelen van het middel niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad dient een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In casu blijkt nergens uit verzoekers verklaringen gedurende het gehoor bij het CGVS of uit het verzoekschrift dat de door hem aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen die hij kende met zijn stiefvader zouden immers hun oorsprong vinden in het feit dat deze verzoeker niet wilde onderhouden, zichzelf niet beschouwde als verzoekers vader en wilde vermijden dat verzoeker de eigendom van zijn bezittingen zou overnemen indien hij zou sterven (administratief dossier, stuk 3, p.6, 10). Deze problemen zijn van louter

gemeenrechtelijke en familiale aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voormeld artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure ten onrechte voorhield minderjarig te zijn. Daar waar hij beweert te zijn geboren op 23 december 1993 (administratief dossier, stuk 10, p.2), blijkt uit het leeftijdsonderzoek in het dossier dat hij op datum van 29 juni 2010 een leeftijd had van *“zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar”* (administratief dossier, stuk 8). Waar verzoeker verwijst naar zijn geboorteakte dient te worden opgemerkt dat deze reeds werd voorgelegd aan de Dienst Voogdij en bij de oordeelvorming werd betrokken. Deze dienst besliste dat de geboorteakte, *“overwegende dat afwijkingen tussen de medische test en de aan de administratie voorgelegde documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, dat er in casu een afwijking van 4,09 jaar is die niet als redelijk kan beschouwd worden”*, niet van aard was om aan het voormelde leeftijdsonderzoek afbreuk te doen. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen deze beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en werd in de kennisgeving van deze beslissing van deze mogelijkheid op de hoogte gesteld (administratief dossier, stuk 4). Hij kan het resultaat van het medisch onderzoek niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd en zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarig werpt een zware smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven legde verzoeker een aantal uiterst vage verklaringen af omtrent de kern van zijn relaas. De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoeker de namen niet kon geven van de drie mannen die zouden zijn gestuurd door zijn stiefvader en die werden opgepakt voor het in brand steken van zijn huis, en dit ondanks dat zij samen met verzoeker naar het politiekantoor werden gebracht (administratief dossier, stuk 3, p.7-8). Verzoeker kon bovendien de naam niet geven van de politieagent die hem herhaaldelijk zou hebben geholpen. Hij beweerde nochtans dat deze agent hem eerst in een plaats hield en persoonlijk naar de vriendin van zijn moeder in Mabeta bracht en nadien tevens in contact bracht met Y. in Douala en persoonlijk naar Douala bracht (ibid., p.5). Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker evenmin kon preciseren waarom deze agent zou hebben besloten om hem te helpen (ibid., p.9). De voormelde vaagheden hebben betrekking op kernelementen in verzoekers asielrelaas. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien de door hem aangehaalde feiten zich daadwerkelijk hadden voorgedaan, in staat zou zijn de voormelde essentiële informatie te verstrekken.

De commissaris-generaal motiveert tevens met recht dat het weinig aannemelijk is dat de politieagent die besloot te helpen aan verzoeker geen advies gaf of geen initiatief nam om de problemen met zijn stiefvader het hoofd te bieden. Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoeker, nadat zijn stiefvader reeds tweemaal een poging zou hebben ondernomen om hem te doden aangezien deze zou hebben getracht hem te vergiftigen en nadien drie mannen stuurde om zijn huis 's nachts in brand te steken, eind mei 2010 gewoon zou terugkeren naar huis omdat hij zijn moeder miste en daarbij *“dacht dat alles goed zou gaan”* (ibid., p.9). Dat verzoeker ingevolge deze omstandigheden zou zijn teruggekeerd naar huis is onverenigbaar met de ernst van de vervolgingsdaden die zijn stiefvader voordien beweerdelijk zou hebben gepleegd en relateert op ernstige wijze verzoekers voorgehouden vrees tegenover deze persoon.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij dienaangaande tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon niet preciseren met welke documenten hij zou hebben gereisd, beweerde niets voor zijn reis te hebben moeten betalen, gaf aan niet te weten wie dan wel voor zijn reis zou hebben betaald en kon in het geheel niet toelichten hoe zijn reis werd geregeld (ibid., p.5-6).

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het asielrelaas, *quod non*, dan nog maakt hij niet aannemelijk dat zijn stiefvader actueel nog actief naar hem op zoek zou zijn, noch dat deze erachter zou kunnen komen wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over enige concrete informatie beschikt dat zijn stiefvader hem nog zou zoeken.

Gevraagd naar zijn actuele vrees kwam hij niet verder dan te stellen: “Ik weet niet, ik geloof dat iets ergs zal gebeuren”. Vervolgens gevraagd of zijn stiefvader hem nog zocht, stelde verzoeker: “Ik geloof het”. Tevens gaf hij aan niet te weten hoe zijn stiefvader op de hoogte zou kunnen komen van zijn terugkeer en beperkte hij zich er in dit kader toe aan te geven niet te weten wie hem zou zien en zou zeggen dat hij terug zou zijn (ibid., p.10). De commissaris-generaal stelt met recht vast dat deze verklaringen louter zijn gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens doch dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt om deze te ondersteunen.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij, indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het asielrelaas, *quod non*, niet elders in Kameroen zou kunnen blijven teneinde zich te onttrekken aan zijn voorgehouden problemen met zijn stiefvader. Hij beweert weliswaar dat zijn stiefvader hem overal in Kameroen zou kunnen vinden doch hij brengt ter staving van deze bewering niet het minste begin van bewijs bij. Bovendien wordt deze bewering tegengesproken door het feit dat verzoeker, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde bij vissers te hebben gewoond in Small Kombo en daar geen ernstige problemen kende. Tevens motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker in Douala evenmin problemen kende en geen afdoende verklaring gaf waarom hij aldaar niet zou kunnen blijven. Hij stelde immers deze stad niet te kennen en over geen geld te beschikken doch aangezien zijn verblijf in Douala en reis naar Europa werden geregeld en gefinancierd moet er wel sprake zijn geweest van financiële middelen om zijn situatie te verbeteren.

De door verzoeker neergelegde documenten en foto's bevatten omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geen elementen die aan de voorgaande vaststellingen afbreuk vermogen te doen (administratief dossier, stuk 13: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS